

مرمت‌سال

بسمه تعالی

وجوه مشترک فرهنگی تاریخی عظیمی که بین مردم ما و دیگر مردم مرز و بوم های همسایه مان وجود دارد، آنچنان است که ما خود را با ایشان از یک ریشه احساس می کنیم و اغراق نخواهد بود اگر گوئیم که همگی از سرچشمه معرفت، دانش و هنر یکسان بهره برده ایم. ولی علی رغم نزدیکی فاصله ها در سالهای قرن اخیر چنان ناخواسته از یکدیگر دور مانده نگهداشته شده ایم که از بسیاری از نقاط عطفی که تاریخ فرهنگ و تمدن ما را شکل داده و متحول ساخته غافل مانده ایم. چه بسا نقطه های کور و حلقه های مفقوده از تمدن و فرهنگ خود را که در جستجوی آن هستیم در سرزمینهایی بیابیم که این چنین به یکدیگر نزدیک و از یکدیگر دور مانده ایم. برای شروع حرکتی هر چند کوچک و به امید تداوم آن در آینده در پیوند دادن بندهای گسسته، در این شماره از دو اثر تاریخی سخن به میان آورده ایم. یکی از این بناها که از شهرت بسزایی نیز برخوردار است، مورد تحلیل موشکافانه محققین قرار گرفته است. به همین جهت شایسته بود که برای آشنایی علاقمندان به تاریخ معماری و هنر آنسوی مرزهای سیاسی امروز ایران، مجموعه ارزشمند آرامگاه احمد یسوی در ترکستان معرفی شود.

بنای دیگر که آنهم شخصیتی کاملاً ایرانی دارد و از دست ساخته های هنرمندان عصر زندیه در ایروان است مسجد جامع ایروان می باشد که خوشبختانه در سالهای اخیر توسط کارشناسان ایرانی مورد مطالعه قرار گرفت و به همت بنیاد جانبازان و مستضعفان انقلاب اسلامی مرمت گردید. به امید آنکه مورد قبول قرار گیرد.